

Arrest

nr. 195 621 van 27 november 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: 1.   X
              2.   X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 25
8820 TORHOUT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Bosnische nationaliteit te zijn, op 4 september 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partijen op 14 augustus 2013 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat K. BLOMME, in opvolging van advocaat K. HINNEKENS, verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen, die verklaren van Bosnische nationaliteit te zijn, komen op 11 september 2007 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vragen op dezelfde dag asiel aan. Op 9 juli 2008 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arresten nrs. 19 293, 19 295 en 19 297 van 26 november 2008 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

1.2. Op 8 oktober 2008 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 12 januari 2009 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 26 815 van 30 april 2009 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.3. Op 18 december 2008 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de eerste verzoekster en de tweede verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqüies}) en op 19 januari 2009 wordt ten aanzien van de derde verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqüies}) genomen.

1.4. Op 23 januari 2009 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nadat deze aanvraag op 23 februari 2009 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 2 februari 2011 ongegrond bevonden. Vervolgens wordt op 21 februari 2011 aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.5. Op 2 maart 2011 dienen de verzoekende partijen een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 20 april 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.6. Op 30 mei 2011 dienen de verzoekende partijen een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 21 juni 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.7. Op 15 juli 2011 dienen de verzoekende partijen een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 16 augustus 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Vervolgens wordt op 22 augustus 2011 aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.8. Op 4 augustus 2011 en op 1 maart 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 9 augustus 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekende partijen op 14 augustus 2013 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 04.08.2011 en 01.03.2013 werden ingediend en aangevuld op 25.01.2012 en 05.07.2013 door :

“(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds september 2007 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, alhier het centrum van hun belangen zouden hebben opgebouwd, duurzame sociale bindingen zouden hebben opgebouwd, Nederlands leren en spreken en dit staven aan de hand van deelcertificaten en inschrijvingsformulieren van de lessen Nederlands, in hun eigen levensonderhoud zouden kunnen voorzien, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, op zeer intense wijze zouden zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zouden hebben eigen gemaakt en dit op economisch, sociaal en cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijk leven, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het feit dat verzoekers nooit in aanraking zouden zijn gekomen met het gerecht of de politie, een blanco strafregister hebben en geen enkel probleem zouden veroorzaken, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Ze dienden een eerste asielaanvraag in op 11.09.2007, die werd afgesloten op 26.11.2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Een tweede asielaanvraag dienden ze in op 25.10.2011 en werd afgesloten op 19.03.2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die het beroep tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 28.12.2011 verwierp. De duur van de procedures – namelijk 1 jaar 2 maanden en 15 dagen voor de eerste aanvraag en ongeveer 5 maanden voor de tweede aanvraag – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen beweren dat ze België niet kunnen verlaten aangezien er een risico zou bestaan dat zij het slachtoffer zouden worden van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Zij leggen echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen het slachtoffer zouden worden van een ernstig nadeel volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen halen aan dat ze geen enkel contact zouden hebben met hun land van herkomst. Het is echter de persoonlijke keuze van betrokkenen geweest om in België te verblijven alsook om geen contacten te onderhouden met hun land van herkomst. Dit element kan bijgevolg niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekers halen aan dat zij in het bezit zijn van een medisch attest van immatriculatie. Het is zo dat de aanvraag art. 9ter die verzoekers op 23.01.2009 indienden ontvankelijk werd verklaard op 23.02.2009. Op 02.02.2011 werd er echter een beslissing ten gronde genomen en werd de aanvraag ongegrond verklaard. Dit element vormt zodoende niet langer een buitengewone omstandigheid die betrokkenen verhindert om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen.

Ten slotte menen betrokkenen dat hun verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf conform de regularisatiewet van 22.12.1999. De wet van 22.12.1999 was echter een enige en

*unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.
(...)"*

1.9. Op 20 september 2011 dienen de verzoekende partijen een zesde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 4 april 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.10. Op 25 oktober 2011 dienen de verzoekende partijen een tweede asielaanvraag in. Op 23 december 2011 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arresten nrs. 77 331, 77 332 en 77 333 van 15 maart 2012 stelt de Raad de afstand van de tegen deze beslissingen aangevatte gedingen vast.

1.11. Op 10 februari 2012 dienen de verzoekende partijen een zevende aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 30 mei 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.12. Op 23 mei 2012 dienen de verzoekende partijen een achtste aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Dat de bestreden beslissing enkel verwijst naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 04.03.2011 en 01.03.2013 werden ingediend en aangevuld op 25.01.2012 en 05.07.2013 aldus verschillende volwaardige aanvragen en aanvullingen in consideratie nemende daar waar er ook op andere tijdstippen volwaardige aanvragen werden ingediend. Dat ook een aanvraag werd ingediend op 23 mei 2012 en ook een aanvraag werd ingediend in juni 2013. Dat de beslissing die aldus niet al hetgeen opgeworpen werd in consideratie neemt niet kan gemotiveerd zijn.

Dat daarbij ondermeer het verzoekschrift uitgebreid werd naar de vriendin van S. A. (...) en diens kind namelijk S. S. (...), en A. A. (...). Dat ondermeer ook een psychologische ziekte bestatigd met een attest van een psycholoog werd naar voor geschoven, hetgeen volgens hetgeen in een arrest van de RVV in een andere zaak geoordeeld heeft een buitengewone omstandigheid kan uitmaken, daar waar ook trouwens thans een verzoek artikel 9 ter van de vreemdelingenwet loopt, hetgeen ook een buitengewone omstandigheid kan uitmaken in de zin van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet en hetgeen ook blijkt uit het administratief dossier. Dat de bestreden beslissing als aanvulling wel rekening houdt met de aanvulling van 5 juli 2013 waarbij verwezen wordt naar het laatste verzoekschrift ingediend door confrater BOURRY.

Dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd is. Dat de zorgvuldigheidsverplichting geschonden is door bepaalde elementen uit het dossier totaal niet in consideratie te nemen daar waar deze elementen behorende tot het dossier nochthans werden voorgelegd. Dat artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet geschonden is, en meerbepaald het begrip buitengewone omstandigheden door niet alle elementen van het dossier in consideratie te nemen, ondermeer door niet te oordelen door hetgeen opgeworpen als zijnde bestatigd in een psychologische attest.

Dat de bestreden beslissing immers formeel en inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn. Dat een gebrekkige motivering uiteraard gelijk staat met afwezigheid van motivering, hetgeen in casu duidelijk het geval is.

Dat de bestreden beslissing materieel niet gemotiveerd is door niet te antwoorden op hetgeen inhoudelijk in het dossier is opgeworpen.

Dat vage, duistere of niet terzake diende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen niet afdoende zijn (VAN HEULE, D., Vluchtelingen : een overzicht na de wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VANHEULE, D., De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T.V.R., 1993/2, 67-71),

Dat de beslissing zowel in rechte als in feite uitdrukkelijk de motieve dient weer te geven waarop de beslissing zou steunen.

Dat de wetgeving m.b.t. de motivering er strekt toe de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.

Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (Cfr. LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen).

Dat ook hier betreft het een substantiële vormvereiste (R.v.St., nr. 31.882, dd. 1 februari

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).

Dat ambtenaren zich niet mogen gedragen als slecht geprogrammeerde automaten" (R.v.St., REESKENS, nr 20.602, 30 september 1980, R.W., 1981-82, 36, met noot LAMBRECHTS, W.). Dat De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St., VAN KOUTER, nr 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de zorgvuldigheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt., nr. 58.328, dd. 23 februari 1996). Dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voortvloeit dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direkt en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988 ,43)

Dat de overheid de zorgvuldigheidsplicht dient na te leven, hetgeen zowel een algemeen rechtsbeginsel is als een beginsel van behoorlijk bestuur. Dat ter zelfdertijd de motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsverplichting kunnen worden opgeworpen (Cfr. Rvst. VAN DEN HEUVEL nr. 79.355 van 18 maart 1999)."

3.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 62, 9.2 en 9bis van de Vreemdelingenwet,
- artikel 2 en 3 van de motiveringswet (29.07.1991),
- zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekende partij houdt voor dat er geen rekening werd gehouden met aanvragen ingediend op 23.05.2012 en in juni 2013.

De verzoekende partij haar beschouwingen falen in rechte en in feite.

Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat hij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat de verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij gelden dat de verzoekende partij haar beweringen uiterst onduidelijk overkomen. In zoverre de verzoekende partij meent dat er op 23.05.2012 een aanvraag werd ingediend o.g.v. artikel 9 bis, falen zijn beschouwingen in feite.

Zoals ook blijkt uit de stukken van het dossier, werd de aanvraag d.d. 23.05.2012 ingediend o.g.v. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij ontwikkelt weliswaar argumenten die betrekking hebben op een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, doch sluiten hun aanvraag af met de zin :

"Verzoekers vragen dan ook met vertrouwen conform artikel 9 ter van de Wet van 15 december 1980 een machtiging tot verblijf voor langer dan drie maanden om medisch redenen."

De verzoekende partij kan dan ook niet dienstige voorhouden dat de aanvraag d.d. 23.05.2012 een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet betreft.

Zoals de verzoekende partij verder zelf aangeeft, werd wel rekening gehouden met de aanvulling d.d. 05.07.2013. Van een aanvulling in juni 2013 is niets terug te vinden in het administratief dossier.

Geenszins kan een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden aangenomen. Verwerende partij ziet niet in met welke 'aanvulling op bestaande verzoekschriften overeenkomstig artikel 9,3 en 9bis van de vreemdelingenwet' geen rekening zou zijn gehouden.

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij poogt voor te houden dat zij had moeten worden gehoord alvorens haar de bestreden beslissing werd betekend.

De verwerende partij laat gelden dat de vage beschouwing van de verzoekende partij geen aanleiding kan geven tot vernietiging van de bestreden beslissing.

Immers houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van verzoekers en van hun aanvraag om desbetreffend een bepaalde beslissing (aanvraag tot vestiging) te treffen.

Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, die het verzocht is uit te oefenen, beslissingen dient te nemen.

*Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op een tekortkoming van de betrokkene (zie ook R.v.St. nr. 167.887 dd. 15.02.2007, I. OPDEBEECK, "De hoorplicht" in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 2006, 247.**

De verwerende partij laat gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen overtuigen, alsook dat de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie terecht besliste om de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

De gemachtigde handelde daarbij geheel binnen de hem toe bedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Verzoekers beschouwingen missen feitelijke en juridische grondslag, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing die terecht genomen werd en ten genoeg van recht gemotiveerd werd.

De uiteenzetting van de verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen"

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoekende partijen ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard omdat de door hen aangehaalde elementen, meer bepaald dat zij sinds september 2007 in België verblijven en geïntegreerd zouden zijn, dat zij nooit in aanraking zouden zijn gekomen met het gerecht of de politie, een *blanco* strafregister hebben en geen enkel probleem zouden veroorzaken, de duur van de asielprocedure en het voorlopig verblijf dat hen in het kader daarvan werd toegestaan, de bewering dat ze België niet kunnen verlaten aangezien er een risico zou bestaan dat zij het slachtoffer zouden worden van een moeilijk te herstellen nadeel, dat zij geen enkel contact zouden hebben met hun land van herkomst, de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM, het inroepen van artikel 8 van het EVRM en het in bezit zijn van een medisch attest van immatriculatie, "geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland", waarbij voor elk van de aangehaalde elementen genoegzaam wordt toegelicht waarom dit het geval is.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt

deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van de middelen blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3.2. De verzoekende partijen voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Te dezen laten de verzoekende partijen gelden dat zij ook op 23 mei 2012 en in juni 2013 een aanvraag hebben ingediend, waarbij de oorspronkelijke machtigingsaanvraag werd uitgebreid naar de vriendin van de eerste verzoekster en diens kind en waarbij onder meer een psychologische ziekte als buitengewone omstandigheid werd naar voor geschoven.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel niet dat de verzoekende partijen op 23 mei 2012 en *“in juni 2013”* een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet hebben ingediend. Er blijkt wel dat zij op 23 mei 2012 een verblijfsaanvraag om medische redenen hebben ingediend op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, doch deze aanvraag diende niet te worden behandeld in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet die tot de bestreden beslissing hebben geleid. De procedure voor aanvragen om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet is immers te onderscheiden van de procedure voor verblijfsaanvragen op basis van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Voorts brengen de verzoekende partijen bij hun verzoekschrift geen stukken bij waaruit zou blijken dat zij op de gestelde data wel degelijk een aanvraag hebben ingediend op basis van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Meer nog, wat betreft de aanvraag van *“juni 2013”*, slagen zij er zelfs niet in om de exacte datum van deze aanvraag aan te geven.

Aldus tonen de verzoekende partijen niet aan dat zij op 23 mei 2012 en *“in juni 2013”* een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet hebben ingediend waarmee bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet aangetoond.

3.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.1.3.4. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 8 en "64-64" van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 9bis, 9.2 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

*"Dat beslissing voorhoudt :
"(...)"*

Dat de bestreden beslissing verkeerdelijk er van uitgaat dat bepaalde aspecten van artikel 8 van het E.V.R.M. niet worden beschermd, hetgeen zowel betekent dat zulks niet zou kunnen ingeroepen worden in het kader van een verzoek 9 bis binnen de buitengewone omstandigheden als in het kader van een eventueel verzoek artikel 9,2 van de vreemdelingenwet.

*Dat de tekst van artikel 8 van het E.V.R.M. niet beperkt blijft tot de bescherming van het gezinsleven. Dat artikel 8 van het E.V.R.M. luidt :
"(...)"*

Dat het recht dient beschermt te worden op het ontwikkelen en behouden van relaties met andere menselijke wezens, met name ook op het affectief vlak op het vlak van de ontwikkeling van zijn eigen persoonlijkheid (E.H.R.M. , 6825/74, x. Ir., dd. 18 mei 1976, D.R. 5 p. 89 geciteerd door CARLIER, J.Y., R.T.D.H.. 1993, p. 445; E.C.R.M. dd. 12 juli 1997 (art. 31), nr. 6959/75, Bruggeman en Sceuten/ DI., DR. 10, (100) 137, § 55; geciteerd door rechter MARTENS in zijn visie in het arrest E.H.R.M. BELDJOUDI/ Fr.; Cfr. E.H.R.M. NIEMIETS/ DI. dd. 16 december 1992, ser. A, nr. 251-B, § 29); dat art. 8 van het E.V.R.M. aldus ook het privéleven beschermt (Ibid., zie ook J. VANDE LANOTTE, G. GOEDERTIER, Overzicht Publiekrecht, Die Keure 2001, nrs. 640 en 649). Dat het niet aan de Belgische administratieve overheid is om de lezing van artikel 8 EVRM te beperken tot het gezinsleven, zeker nu "privé-leven" expliciet naast familie- en gezinsleven vermeld staat als aparte notie.

Dat algemeen wordt aangenomen dat artikel 8 van het E.V.R.M. van directe werking is. Dat een duidelijke verdragbepaling, die tevens een formele wet is, niet moet worden geïnterpreteerd; "Interpretatio cessat in claris", (Cass., 24 maart 1994, R.W., 1995-96, 1451, met noot van OEVELEN A.; Cass. 3 februari 1988, Pas., 1988, 1, nr. 330; Cass., 22 oktober 1976, A.C., 1977, 229; Cass. 28 januari 1977, Pas., 1 584; Cass., 23 december 1966, Pas., 1967, 1 522; Cass., 15 maart 1850, Pas, 1850, 1, 228; Cass., 4 april 1941, Pas., 1941, 1, 120; Cass., 4 maart 1937, Pas., 1937, 1, 78; Cass. Fr., 29 maart 1902, Pas.Fr., 1903, 1, 527; RvSt. Abrassart, nr. 10.261, 14 november 1963; DE PAGE, H., Traité élémentaire de droit privé beige, Brussel, Bruylant, 1963, 11, 557; ERGEC, R., Droit Public, Brussel, U.L.B., 1979-1980, U, p. 5 nr. 116) Bepalingen waarvan de betekenis klaar en duidelijk zijn op zichzelf, zijn niet vatbaar voor interpretatie, men interpreteert slechts datgene wat dubbelzinnig is; wie een tekst, welke klaar en duidelijk op zichzelf, niet respecteert, interpreteert deze niet, doch onttaart hem, vervormt hem.(DE PAGE, H., Traité élémentaire de droit privé, Brussel, Bruylant, 1963, 11, 557). Een rechtsregel kan slechts verkeerd worden geïnterpreteerd omdat de teksten niet duidelijk zijn (RvSt. Abrassart, nr. 102.61, 14 november 1963). Een rechtsdwaling bestaat er juist in zich te baseren op een onjuiste interpretatie van een rechtsnorm, hetgeen evenwel onmogelijk is zo een rechtsvorm duidelijk is. Een feitenrechter miskent art. 1319 en 1320 van het Burgerlijk Wetboek zo hij aan de termen van een akte een betekenis geeft die deze termen niet hebben (Cass. 4 maart 1937, Pas., 1937, 1, 78). Dat het uiteraard niet opgaat te lezen wat er niet staat in een wettekst; dat zoiets ingaat tegen de gerechtvaardigde verwachting van de rechtsonderhorige en dat zoiets gelijkstaat met het invoeren van een rechtsregel met retroactieve werking. Dat een formele wet een belangrijke rechtshandeling is, geacht te zijn gebeurd met de nodige aandacht, zodat men vermag voor te gaan op wat men leest in de wettekst zelf.

Dat het algemeen rechtsbeginsel van de rechtszekerheid vergt dat een duidelijke wettekst niet geïnterpreteerd wordt. Dat het algemeen rechtsbeginsel der rechtszekerheid uiteraard geschonden wordt in zoverre aan een tekst betekenissen te geven niet uit die wettekst zelf blijken. Dat bovendien artikel 6 van het E.V.R.M. (Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, B.S., 19 augustus 1955) en artikel 14 van het BUPO (Verdrag Burgerrechten en politieke rechten, B.S., 6 juli 1983), verdragsbepalingen met directe werking, het algemeen rechtsbeginsel van de rechtsstaat, het algemene rechtsbeginsel welke de retroactieve werking van wetgeving verbiedt, artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek er zich tegen verzetten dat de overheid aan de rechter een interpretatie zou opleggen of pogen op te leggen van een tekst welke niet dient geïnterpreteerd te worden. Dat men in regel bewoordingen dient te begrijpen in zijn normale betekenis.

Dat de verzoekende partijen reeds geruime tijd in België wonen en hier hun privéleven hebben opgebouwd en geen band meer hebben met het land van herkomst.

Dat door te stellen dat bepaalde onderdelen van een verdragsartikel niet zouden gelden artikel 64 en 65 van het E.V.R.M. geschonden worden, nu artikel 64 spreekt van een mogelijk voorbehoud wat betreft de toepassing van een bepaalde bepaling van het verdrag en artikel 65 onder bepaalde voorwaarden een opzegging voorziet. Dat evenwel België geen gebruik gemaakt heeft van deze bepalingen zodat het E.V.R.M. en dus ook artikel 8 ervan van toepassing is. Dat het niet toepassen van een gedeelte van een artikel dus schending uitmaakt van artikel 64 en 65 van het E.V.R.M.

Dat de bestreden beslissing artikel 9 bis van de vreemdelingenwet schendt en meerbepaald het begrip buitengewone omstandigheden door niet alle aspecten van artikel 8 van het E.V.R.M. in consideratie te nemen. Dat voorzover de beslissing inhoudt dat ook in het kader van artikel 9,2 van de vreemdelingenwet alle aspecten van artikel 8 van het E.V.R.M. niet kunnen worden ingeroepen de bestreden beslissing ook artikel 9,2 van de Vreemdelingenwet schendt. Dat door bepaalde elementen niet in consideratie te nemen ook de zorgvuldigheidsplicht geschonden is.

Dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd is daar waar de bestreden beslissing het privéleven bedoeld in artikel 8 van het E.V.R.M. niet in consideratie neemt.

Dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd is en een onjuiste toepassing maakt van artikel 9 bis en artikel 9,2 van de vreemdelingenwet. Dat zowel de materiële als formele motiveringsverplichting kunnen zijn geschonden.

Dat de Raad van State als volgt oordeelde nopens de motiveringsverplichting in twee zaken : "Overwegende dat uit de analyse van de bestreden beslissing blijkt dat haar motivering praktisch uitsluitend is gebaseerd op een aantal tegenstrijdigheden tussen de verschillende verklaringen (.); dat in de bestreden beslissing het asielrelaas van verzoeker niet of nauwelijks wordt getoetst aan de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, hoewel het asielrelaas van verzoeker precies, coherent en gedetailleerd is; dat bijgevolg zowel de formele als de materiële motiveringsplicht werd geschonden;" (RvSt. nr. 130.047 dd.. 1 april 2004 en RvSt. nr. 130.048 dd.. 1 april 2004).

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991), het algemeen rechtsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur, welke de motivering opleggen van bestuurshandeling.

Dat de bestreden beslissing immers formeel en inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn. Dat een gebrekkige motivering uiteraard gelijk staat met afwezigheid van motivering, hetgeen in casu duidelijk het geval is.

Dat vage, duistere of niet terzake diende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen niet afdoende zijn (VAN HEULE, D., Vluchtelingen : een overzicht na de wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VANHEULE, D., De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T.V.R., 1993/2, 67-71),

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389,

10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).

Dat de zorgvuldigheidsplicht geldt bij vaststelling en waardering van feiten (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven ACCQ, 1990, 31)"

3.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"2.2.2. Betreffende het eerste middel ;

In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de vermeende schending van artikel 8 EVRM, artikel 64 EVRM, artikel 9 bis Vreemdelingenwet, artikel 9, lid 2 van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de motiveringswet.

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat onvoldoende rekening werd gehouden met hun opgebouwd privéleven.

Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat hij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat de verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij gelden dat, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt vermeld, de bestreden beslissing betrekking heeft op het volledige gezin. zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

Verder dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat.

Verzoekende partij maakt op geen enkele wijze een schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

Terwijl artikel 64 EVRM, waaraan de verzoekende partij refereert onbekend is voor de verwerende partij aangezien de tekst van het EVRM slechts 59 artikelen telt. Dit onderdeel van het tweede middel mist dan ook juridische grondslag.

Het tweede middel van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen."

3.2.3.1. Met betrekking tot het in het opschrift van het tweede middel aangehaalde artikel "64-64" van het EVRM wordt er op gewezen dat deze bepaling onbestaande is. In de uiteenzetting van het middel

wordt gewag gemaakt van de artikelen 64 en 65 van het EVRM, doch ook deze bepalingen zijn onbestaande en er wordt niet aangegeven over welke bepalingen het wel zou gaan.

Het tweede middel is in die mate ongegrond (*cf.* RvS 19 juli 2012, nr. 220.341).

3.2.3.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan worden verwezen naar wat hieromtrent *supra*, onder punt 3.1.3.1., bij de bespreking van het eerste middel wordt uiteengezet.

3.2.3.3. Artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit vloeit voort dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partijen die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, zullen vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroepen, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in acht genomen de omstandigheden van de zaak.

Te dezen laten de verzoekende partijen gelden dat zij *“reeds geruime tijd in België wonen en hier hun privéleven hebben opgebouwd en geen band meer hebben met het land van herkomst”*. Zij voeren aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris er in de bestreden beslissing verkeerdelijk van

uitgaat dat bepaalde aspecten van artikel 8 van het EVRM niet worden beschermd, en dat het niet aan de gemachtigde is "om de lezing van artikel 8 EVRM te beperken tot het gezinsleven, zeker nu "privé-leven" expliciet naast familie- en gezinsleven vermeld staat als aparte notie". Door niet alle aspecten van artikel 8 van het EVRM in overweging te nemen, menen zij dat de bestreden beslissing artikel 9bis van de Vreemdelingenwet schendt.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt evenwel noch dat het privéleven van de verzoekende partijen niet in overweging wordt genomen, noch dat ervan wordt uitgegaan dat het privéleven niet zou worden beschermd door artikel 8 van het EVRM. In tegendeel, er wordt uitdrukkelijk overwogen dat "(h)et feit dat betrokkenen sinds september 2007 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, alhier het centrum van hun belangen zouden hebben opgebouwd, duurzame sociale bindingen zouden hebben opgebouwd, Nederlands leren en spreken en dit staven aan de hand van deelcertificaten en inschrijvingsformulieren van de lessen Nederlands, in hun eigen levensonderhoud zouden kunnen voorzien, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, op zeer intense wijze zouden zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zouden hebben eigen gemaakt en dit op economisch, sociaal en cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijk leven, (...) niet (verantwoordt) dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend", en dat deze elementen "het voorwerp (kunnen) uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980". Dit stemt overeen met de rechtspraak van de Raad van State die in zijn arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 stelde dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend".

Ook het motief in de bestreden beslissing dat "(g)ewone sociale relaties (...) niet (vallen) onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM" vindt steun in vaste rechtspraak van de Raad van State (cf. RvS 27 juni 2007, nr. 172.824, RvS 14 november 2005, nr. 151.290, RvS 15 februari 2005, nr. 140.615, RvS 23 januari 2002, nr. 102.840). Door er louter op te wijzen dat zij reeds geruime tijd in België wonen, hier hun privéleven hebben opgebouwd en geen band meer hebben met het land van herkomst, tonen de verzoekende partijen niet aan dat de door hen opgebouwde contacten in België meer zijn dan gewone sociale relaties en een zodanige intensiteit hebben dat een (tijdelijke) verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd.

Aldus tonen de verzoekende partijen niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij de beoordeling van de door hen aangevoerde buitengewone omstandigheden een foutieve toepassing heeft gemaakt van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van de artikelen 9, tweede lid, en 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.2.3.4. Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN